

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/112/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217219153
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217219153.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: N. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom H., K. XXX/XA, o zaplatenie 2.790,57 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 8. októbra 2018 č. k. 14Csp/210/2017-429 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.790,57 eura, ako i úrok z omeškania vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 708 ods. 1, 2, § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o poskytnutí služby a § 151 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobca v podanej žalobe žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 2.790,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že so žalovanou uzatvoril dňa 07. 01. 2009 zmluvu č. 3831954001, na základe ktorej žalovanej zriadil a viedol účet č. N XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom žalovaná sa dostala na účte do nepovoleného debetu, a keďže dlh vo výške nepovoleného debetu neuhradila, účet jej zatvoril a účtovnou transakciou dňa 04. 07. 2017 previedol debetný zostatok na vnútorný pohľadávkový účet. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 07. 01. 2009 uzatvorili strany sporu zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol žalovanej bežný účet, pričom neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky platné od 01. 01. 2009. Záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o bežnom účte a zmluvy o úvere, predstavujú tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah, pričom predmetné zmluvy sú súčasne spotrebiteľskými zmluvami a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa. Žalovaná pri uzatváraní zmlúv nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, z ktorého dôvodu je na právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte a zmluvou o úvere potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a to cez odkaz podľa ust. § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Mal za to, že príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Na predmetný právny vzťah založený zmluvou o bežnom účte a zmluvou o úvere preto aplikoval ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako i ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). Argumentoval tiež dôvodmi

uvedenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 04. 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014. Dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná v celom rozsahu. Uviedol, že dňa 26. 02. 2010 došlo medzi stranami k platnému uzavretiu zmluvy o poskytovaní služby: Povolené prečerpanie na osobnom účte v súlade s ustanovením bodu 8 návrhu majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 22. 02. 2010. Zmluvný vzťah bol uzavretý v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Medzi stranami sporu boli dojednané všetky zákonné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy pre spotrebiteľský úver poskytnutý formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou. Z tvrdenia žalobcu, podporeného predložením výpisov z účtu mal za preukázané, že žalovaná úver formou povoleného prečerpania aj využívala a to, počnúc od 26. 02. 2010 do dňa 31. 03. 2015, kedy žalobca pre neplnenie zmluvných podmienok žalovanou tejto vo výpise z účtu za obdobie mesiac apríl 2015 oznámil, že ku dňu 01. 04. 2015 jej zmenil výšku limitu povoleného prečerpania na sumu 0 eur. Keďže žalovaná svoje povinnosti vyplývajúce z titulu poskytnutého úveru formou povoleného prečerpania neplnila riadne a včas, t. j. nezabezpečila na svojom účte dostatok finančných prostriedkov na úhradu debetu, žalobca ku dňu 04. 07. 2017 účet žalovanej zatvoril a vyčíslil sumu debetného zostatku vo výške 2.790,57 eura. Dlžná suma predstavuje sumu rozdielu medzi kreditnými a debetnými transakciami na účte žalovanej, keď počnúc od 01. 04. 2015 nebola na účte žalovanej vykonaná z jej strany žiadna kreditná transakcia a dlžná suma bola navyšovaná o zákonný úrok z omeškania a poplatky uplatnené v súlade so sadzobníkom poplatkov. Nakoľko žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu ohľadne vzniku, existencie a výšky pohľadávky nepopierala, žalobcove skutkové tvrdenia označil za preukázané a nesporné. Z vyššie uvedených dôvodov preto žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.790,57 eura. Žalobcovi priznal i úrok z omeškania pri nepovolenom prečerpaní vo výške vyplývajúcej zo sadzobníka poplatkov vo výške 28% ročne z dlžnej istiny, počnúc odo dňa 05. 07. 2017 do zaplatenia. Ohľadom námietky premlčania uplatneného nároku konštatoval, že zo strany žalobcu bola žaloba v tejto veci podaná v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, ktorá vychádzajúc z bodu 8.9 všeobecných obchodných podmienok účinných od 01. 03. 2015 začala plynúť dňa 31. 03. 2015. Keďže žaloba v tejto veci bola zo strany žalobcu podaná na súd dňa 04. 08. 2017, bolo to v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby pre uplatnenie predmetného nároku na súde. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorého rozhodne po právoplatnosti rozsudku osobitným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP). Záverom uviedol, že lehotu na plnenie určil podľa § 232 ods. 3 CSP, keď nevyhovel žalovanej o povolenie možnosti úhrad dlžnej sumy v splátkach. V tomto smere sa stotožnil s názorom žalobcu, že uloženie povinnosti plnenia v mesačných splátkach po 30 eur by bolo v danom prípade neprimerané výške dlžnej sumy a dobe splatenia. Navyiac zo strany žalovanej od roku 2015 nebola realizovaná žiadna splátka dlžnej sumy, pričom nepreukázala, že jej osobné, majetkové a zárobné pomery úhradu dlžnej sumy naraz neumožňujú. Poukaz žalovanej na jej nepriaznivý zdravotný stav, ktorý preukazovala lekárskymi správami z roku 2014 a 2016 považoval za nedostatočné preukázanie jej situácie, keď žalovaná v priebehu sporu nepredložila žiaden dôkaz o jej majetkovej situácii, zárobných a osobných pomeroch. Uzavrel, že uloženie povinnosti plnenia v navrhnutých splátkach by v konečnom dôsledku bolo v neprospech žalovanej, keď dlžná suma sa neustále navyšuje o zmluvný úrok a pri mesačnej splátke vo výške 30 eur by to trvalo viac ako 7 rokov, kým by žalovaná zaplatila dlžnú istinu, pričom až po úplnom zaplatení istiny sa prestane celková dlžná suma navyšovať o zmluvný úrok, počítaný vždy z aktuálnej dlžnej sumy.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, namietajúc, že už v predchádzajúcich vyjadreniach viackrát uviedla, že v roku 2014 prekonala vážne ochorenie, predtým stratila zamestnanie a až do marca 2016 bola s menšími prestávkami dlhú dobu práceneschopná. Z tohto dôvodu preto nemohla splniť svoje povinnosti a vznikli jej záväzky, ktoré značne narástli a ktoré sa snaží do dnešného dňa splatiť. Zdôraznila, že súd by mal chrániť spotrebiteľa, čo sa v danom prípade nestalo. V tejto súvislosti uviedla, že ako fyzická osoba, ktorá sa nevyzná v právnych záležitostiach, nemôže chrániť svoje záujmy tak, ako veľká banka, pričom finančné prostriedky na zaplatenie právnik nemá. Uviedla, že opätovne žiada súd o účasť vedľajšieho účastníka v konaní na jej strane. Nárokovanú sumu neuznala a označila ju za úžernú odplatu. Uzavrela, že zaplatenie nereálnej sumy v takej výške by ju dostalo do ešte väčšej finančnej tiesne, pričom u žalobcu takáto hrozba nie je.

3. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 03. 12. 2018 č. k. 14Csp/210/2017-443 vyzval žalovanú, aby v lehote 15 dní odo dňa doručenia uznesenia odstránila nedostatky podania- odvolania zo dňa 23. 11.

2018, doručeného súdu dňa 26. 11. 2018 tak, že doplní podanie o podpis, presne sformuluje odvolací návrh tak, aby z neho bolo zrejme a jasné, čo týmto podaním sleduje a čoho sa domáha.

4. V nadväznosti na výzvu súdu prvej inštancie žalovaná v písomnom podaní, doručenom súdu prvej inštancie dňa 31. 12. 2018 uviedla, že sa svojim odvolaním domáha zrušenia napadnutého rozsudku a odmietnutia návrhu žalobcu. Opätovne poukazovala na dôvody uvedené v odvolaní a záverom uviedla, že po osobnej návšteve banky v decembri sa pracovník Prima banky jednoznačne vyjadril už ako úspešná strana v tejto záležitosti, že už dopredu chystajú prípad riešiť prostredníctvom exekútora, aj keď rozhodnutie ešte nie je právoplatné.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účet klienta, nie zmluvnou pokutou. S poukazom na bod 3.4, bod 3.8, bod 3.12 všeobecných obchodných podmienok mal za to, že nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia všeobecných obchodných podmienok iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom účte. S poukazom na ust. § 9 ods. 2 a § 18 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na jeho webovom sídle a ich prístupnosťou v pobočkách banky je splnená povinnosť podľa § 18 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ohľadom výšky úroku argumentoval dôvodmi uvedenými v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. 03. 2018 č. k. 43Co/4/2018-54. Výšku úroku považoval za individuálne dohodnutú a primeranú.

6. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že sa v uvedenej právnej záležitosti nevyzná, viackrát žiadala súd o účasť vedľajšieho účastníka v konaní. Z uvedeného dôvodu sa preto obrátila na občianske združenie Ochrana slabšej strany, ktoré splnomocnila na všetky úkony v súvislosti s predmetným konaním.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 01. 07. 2016, ďalej len CSP), viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca dňa 04. 08. 2017 doručil súdu prvej inštancie žalobu, ktorou sa voči žalovanej domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 2.790,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Z odôvodnenia žaloby vyplýva, že žalobca dňa 07. 01. 2009 uzatvoril so žalovanou zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb č. 3831954001, na základe ktorej žalobca žalovanej zriadil a viedol účet, pričom žalovaná porušením bodu 3.8 všeobecných obchodných podmienok sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny. Z uvedeného dôvodu žalobca pred zatvorením účtu žalovanej vykonal dňa 04. 07. 2017 internú účtovnú transakciu, kedy debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Žalovaná v písomnom podaní, doručenom súdu prvej inštancie dňa 29. 11. 2017 poukazovala na jej nepriaznivý zdravotný stav a okolnosti, pre ktoré nevedela splácať úver. Zároveň požiadala súd, aby jej poskytol ochranu a prihliadol na premlčanie, prípadne o účasť vedľajšieho účastníka v konaní - Spoločnosť pre ochranu práv spotrebiteľov na jej strane. Následne v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 25. 04. 2018 opätovne uviedla, že sa v právnych záležitostiach nevyzná, preto sa môže dostať do nepriaznivej situácie, a preto žiada, aby jej súd poskytol ochranu a vstup vedľajšieho účastníka na jej strane - Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov a aby boli preskúmané všetky náležitosti zmluvy z pohľadu ochrany spotrebiteľa ako výška pohľadávky, úroky, istiny, premlčacia doba a pod. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.790,57 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 28% ročne zo sumy 2.790,57 eura od 05. 07. 2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

10. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo dožadovať sa toho, aby súdy preberali alebo riadili sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), ani právo na to, aby bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04), a ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

12. Pod pojmom procesný postup je potrebné rozumieť faktickú, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúcu činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. sp. zn. II. ÚS 88/01, sp. zn. III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (sp. zn. II. ÚS 216/06).

15. Podľa § 95 ods. 1 CSP na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

16. Podľa § 95 ods. 2 CSP subjekt podľa odseku 1 je v tomto konaní oprávnený na všetky úkony, ktoré môže vykonávať strana, ak nejde o úkony, ktoré môže vykonať len subjekt právneho vzťahu.

17. Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

18. Inštitút pribratia osobitného subjektu do konania predstavuje nový ochranný prvok v civilnom procese v prospech strán, na ochranu ktorých sú tieto osobitné subjekty určené. O pribratí do konania rozhoduje výlučne súd, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí. Kritériom na rozhodnutie súdu o pribratí osobitného subjektu do konania je potreba ochrany práv strany. Tá môže vyplynúť z neskúsenosti strany so súdnym konaním, neznalosti právnych noriem a neschopnosti strany dôsledne využívať svoje procesné práva a plniť si svoje procesné povinnosti alebo aj vtedy, ak súd doručuje strane písomnosti prostredníctvom fikcie doručenia. O pribratí osobitného subjektu do konania rozhoduje súd uznesením, proti ktorému nie je prípustné odvolanie. Účasť tomuto subjektu vzniká podľa § 238 ods. 3 druhej vety CSP až doručením uznesenia o pribratí do konania.

19. Ako osobitný subjekt môže byť ustanovená aj právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd priberie združenie do konania spravidla v spotrebiteľských sporoch. Procesné práva a povinnosti osobitného subjektu v konaní sú vymedzené štandardným spôsobom, tento subjekt je oprávnený na všetky procesné úkony, ktoré môže vykonať strana, okrem tých, ktoré môže vykonať len subjekt právneho vzťahu, t. j. takých, ktorých podstata vyplýva z hmotného práva.

20. V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že v danej veci ide o tzv. spotrebiteľský spor, kde žalovaná v priebehu konania písomnými podaniami, doručenými súdu prvej inštancie dňa 29. 11. 2017 a následne dňa 25. 04. 2018 žiadala súd o poskytnutie ochrany, prípadne o vstup vedľajšieho účastníka na jej strane, spoločnosti pre ochranu práv spotrebiteľov z dôvodu jej neznalosti danej právnej veci. S poukazom na novú právnu úpravu zavedenú CSP (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok) je potrebné zdôrazniť, že inštitút vedľajšieho účasti zanikol od 01. 07. 2016, kedy sa odstránila právna úprava, keď vedľajším účastníkom mohla byť právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Tá má v súčasnosti za splnenia zákonných podmienok postavenie osoby zúčastnenej na konaní s osobitnými procesnými právami (§ 95 CSP). I keď žalovaná vo svojich podaniach nesprávne označila subjekt, ktorý by mal v konaní vystupovať na ochranu jej práv, resp. neoznačila ho v súlade s novou právnou úpravou, posudzujúc jej podania podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP), je zrejmé, že žalovaná v rámci predmetného sporového konania požiadala o odbornú pomoc v intenciách ust. § 95 CSP. Ako už bolo vyššie uvedené, citované zákonné ust. § 95 CSP umožňuje, aby do konania vstúpil osobitný subjekt na ochranu práv podľa osobitného predpisu. Za situácie, že žalovaná navrhla do predmetného konania pribrať osobitný subjekt za účelom ochrany jej práv, t. j. s pribratím subjektu, ktorý má vystupovať na jej strane súhlasila, boli splnené všetky zákonné podmienky pre postup súdu prvej inštancie v intenciách ust. § 95 CSP. Keďže súd prvej inštancie v predmetnej veci nepostupoval v súlade s citovaným ustanovením, čo žalovaná namietala v odvolaní, teda na návrh žalovanej nepribral do konania právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa ako osobitný subjekt, takýmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za znemožnenie uskutočňovania strane patriace procesné práva v zmysle uvedeného ustanovenia, sa pritom rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Z vyššie uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil v súlade s ustanovením § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom po prejednaní veci, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) vo veci opätovne rozhodne. Súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).